

1

Røttene på treet hadde inntatt Amy Hogans hjerte, og de ville ikke slippe taket. Hun kunne se det for seg i tankene, kjenne den grove barken mot fingertuppene. Grenene spredte seg ut akkurat som Guds hender. Amy hadde aldri sett treet, men det ville hun snart få gjøre.

Overlevelsestreet. Et hundre år gammelt almetre som sto midt på det som en gang hadde vært parkeringsplassen foran Alfred P. Murrah Federal Building i hjertet av Oklahoma City. Nå ga grenene skygge til den øverste delen av minnstedet. Stedet der en mann med onde hensikter hadde parkert en flyttebil fullastet med kunstgjødsel og sprengt bygningen i småbiter.

Amy var bare tolv år gammel. Hun var ikke engang født da Oklahoma City ble rammet av bombeangrepet i 1995.

Hun ante ikke hvordan det var å oppleve den grusomme morgenen da bilbomben skar gjennom bygningen 19. april det året. Hun hadde ikke erfart etterdønningene av vridd metall, knuste murstein og lemlestedede menn, kvinner og barn som preget den fryktelige dagen da 168 mennesker døde.

Men hun kunne forestille seg skrikene og smerten; det var nesten så hun kunne kjenne det knuste glasset mot huden og blodet på kroppen sin.

Hun kunne se for seg ansiktsuttrykkene til de som hadde overlevd.

For Amy var også en som hadde overlevd.

Og det var derfor treet betydde så mye for henne. Det var derfor hun gledet seg så til denne ferieuken i april. Da skulle familien hennes på bilferie og innom flere steder. Et av stedene ville være minnestedet Oklahoma City National Memorial.

Det hele hadde begynt med et bilde Amy fant.

Hun bodde sammen med onkelen og tanten, Ashley og Landon, og barna deres, søskenbarna Cole, Devin og Janessa. De hadde virkelig tatt imot henne som en av sine egne. Noen ganger betraktet hun tanten som sin egen mor. Så høyt elsket tanten henne.

En av måtene tante Ashley viste det på var måten hun hadde innredet Amys rom. I hjørnet var det en stol som sto vendt mot vinduet. Slik at Amy kunne sitte og snakke med Gud om familien sin i Himmelen – så ofte hun måtte ønske det. Ved siden av stolen mot veggen sto en bokhylle full av alt som minnet Amy om barndommen hennes.

En bamse faren hadde gitt henne da de var på tivoli året før bilulykken. En liten skattkiste full av ark som moren hadde brukt for å skrive ned tanker og ord i løpet av Amys oppvekst. Ting hun hadde skrevet til Amy. For det å ta seg tid til å skrive ned følelser på et ark var viktig for moren hennes. Det var det tante Ashley hadde sagt.

Amy tok seg en pause fra pakkingen. Hun satte seg på den lille benken i enden av sengen og stirret på bokhyllen. Det var også et titalls innrammede fotografier spredt rundt på de ulike hyllene. Bilder av Amy og moren, Amy og faren. Et av henne og begge foreldrene tett inntil hverandre i sofaen en helt vanlig dag.

Fra den gangen de trodde de hadde et hav av tid foran seg.

Og så var det favorittbildet hennes. Det av hele familien. Foreldrene, de tre søstrene og henne selv. De hadde tatt bilder til årets julekort, og

fotografen hadde allerede knipset en million bilder. Amy stirret på bildet i den andre enden av rommet og lot det fylle den knuste delen av hjertet hennes nok en gang.

Hun kunne fremdeles høre moren fortelle historien deres. At moren og faren hennes hadde bedt til Gud om å få et barn da en sosialarbeider fortalte dem om Amy. Hun hadde bare vært en liten baby på den tiden, men den biologiske moren hennes hadde vært en narkoman, og i siste øyeblikk hadde hun bestemt seg for å beholde Amy likevel. Det var da Gud hadde ført Heidi Jo inn i bildet. Den yngste, gyllenbrune søsteren i flokken. Så snart foreldrene hadde adoptert Heidi Jo fikk de imidlertid en telefon fra sosialarbeideren. Kvinnen hadde begynt med narkotika igjen og var blitt arrestert. Noe som betydde at ikke bare Amy, men også de to eldre søstrene hennes var tilgjengelige for adopsjon.

Foreldrene hennes ble henrykte, og nesten over natten gikk de fra å være barnløse til å oppdra fire små jenter. Clarissa, Chloe, Amy og Heidi Jo. De tre eldste var solbrune med blondt hår. Ingen andre søstre hadde stått hverandre nærmere enn disse fire jentene.

Så kom ulykken.

Amy reiste seg og gikk bort til bokhyllen. Et tynt lag med støv hadde lagt seg på den sorte bilderammen. Amy hatet støv. Hun løftet opp bildet og børstet forsiktig bort støvet fra rammen før hun igjen lot blikket dvele ved de menneskene hun savnet så inderlig. Moren og faren sto på hver sin side av Amy og søstrene. Jentene sto med armene rundt hverandre og lo. De lo så hardt at dette bildet hadde vist seg å være det beste de hadde tatt den dagen.

Amy lukket øynene noen sekunder. Lyden av familien hennes fylte fortsatt hjertet hennes. Den fikk henne fremdeles til å smile på dager da hun ikke var sikker på om hun kom til å overleve sorgen og savnet. Det fryktelige tapet. Hun blunket og rettet blikket mot Clarissa. Det var

Clarissa, den eldste søsteren, som hadde sagt noe morsomt den dagen. Noe om at munnen føltes helt nummen og at hun var glad hun ikke var modell på grunn av all smilingen.

Detaljene var ikke like tydelige som de pleide å være.

Uansett hva det var Clarissa hadde sagt, så ble dagen umiddelbart en av de beste dagene i hele hennes liv. Amy rørte ved glasset over søsterens ansikt. Det var så godt å ha slike minner. Det var noe tante Ashley hadde snakket mye om. Minner var Guds måte å fortelle oss at noe faktisk hadde skjedd. Og de hadde stor betydning.

Amy satte bildet tilbake på plass og satte seg så på huk. Den nederste hyllen var fylt med åtte fotoalbum. Alle albumene som Amys foreldre hadde lagd. Da alt fra Amys gamle hus i Texas var gått gjennom og sortert, etter at møblene og selve huset var solgt, hadde tante Ashley samlet noen kasser med ting til Amy.

Hun kom alltid til å være takknemlig for at tanten hadde spart på disse tingene. Det var alt hun hadde igjen fra sitt tidligere liv. Før bilulykken hadde sendt alle andre i familien hjem til Himmelen. Alle bortsett fra henne.

Ja, hun visste hva det var å være en som hadde overlevd.

Amy trakk ut det fjerde albumet fra nederste hylle og tok det med bort til stolen ved vinduet. Hun bladde opp på siste side og lette etter det bildet som hadde vekket interessen hennes for bombeangrepet i Oklahoma City.

Før foreldrene hennes hadde adoptert Amy og søstrene hennes, hadde de tatt en tur til Oklahoma. Amys far hadde søskenbarn i Oklahoma, og en av dem hadde invitert til slektstreff.

Albumet fortalte historien. Det var bilder av Amys foreldre sammen med mennesker Amy ikke kjente og heller ikke kunne huske å ha møtt. De fleste hadde kontaktet henne like etter ulykken. Noen få av dem

hadde også skrevet brev siden. Besteforeldrene hennes på farens side var døde, men en grandtante hadde åpnet en sparekonto i Amys navn. Slik at hun alltid ville vite hvor mye de brydde seg om henne. Hver sommer kom de for å besøke henne noen dager.

Amy lot blikket gli over bildene. Det var bilder av solnedganger og flott natur, av foreldrene som var lykkelige og forelsket. Det bildet som hadde grepet Amys hjerte, var imidlertid et av moren. I løpet av reisen hadde foreldrene dratt til Oklahoma City National Memorial. På bildet sto moren ved foten av Overlevelsestreet. Hendene hennes lå mot den tykke stammen og blikket var løftet mot de vakre grenene.

Amy leste det moren hadde skrevet ved siden av bildet: «Meg foran Overlevelsestreet. Med Gud er det alltid mulig å overleve. Jeg elsker denne levende påminnelsen.»

Amy lot fingrene gli over bildet og deretter forsiktig over morens ord. Moren hennes var øm og kjærlig. Det var det tante Ashley sa. Hun hadde et hjerte som var dypere enn havet. Ikke rart hun og Amys far hadde besøkt minnestedet mens de var i Oklahoma.

Amy hadde ikke hørt om nasjonale minnesteder før forrige høst da de hadde hatt om det i historietimen. Men tanken fylte hjertet hennes. Steder som anerkjente og hedret store tap i menneskers liv.

Noen uker senere hadde Amy sittet og bladd i albumene da hun kom over bildet av moren foran Overlevelsestreet. Hun Googlet hva som hadde skjedd den dagen.

Det var da hun hadde funnet historien om bombeangrepet i Oklahoma City. Og treet.

Amy så ut av vinduet mot stormskyene som kom stadig nærmere. Treet hadde vært der før noen i det hele tatt hadde tenkt på å plassere en offentlig bygning på stedet. Da tiden var inne for å lage en parkeringsplass, måtte noen ha bestemt at treet var for vakkert til å hogges ned.